

Sabies que una vida feliç es comença a construir en el temps de la joventut? És cert que la joventut és un període de la vida a voltes un pèl estrany, fins i tot complicat si vols, però a voltes, també ho has viscut, és emocionant, especial, inoblidable. De fet cada moment de la vida és únic, amb els seus reptes i les seves oportunitats, i de cada un d'ells pots aprendre'n una lliçó positiva. Els grans records, els grans moments, les grans descobertes, els grans projectes, les grans amistats comencen a en aquest període de la vida. Un és conscient d'això, quan es capaç de girar la mirada enrere, i adonar-se del que ha viscut.

Ara, potser, és un bon moment per a tenir aquesta mirada sobre tu mateix. No t'espantis. És un viatge arriscat? Potser sí, però, també, un gran viatge! No ho oblidis. Veure qui ets, com ets, quines són les teves opcions, com ha passat Déu en diversos moments de la teva vida, quines persones t'han ajudat a créixer, què has après de Jesús i l'evangeli, com has resolt diverses situacions en les que t'has trobat ...

Joventut no vol dir èxit, però tampoc fracàs. No som perfectes, però tampoc som un desastre! Déu ha volgut fer camí amb nosaltres, amb tu! Potser no t'has adonat sempre, i és que per "veure'l" cal una mica de preparació, una mica d'alegria, una mica de bon humor, una mica de silenci, una mica o bastant de paciència, humilitat, senzillesa ... i sobretot, sobretot! esperança!

És trist reconèixer que força vegades més joves no se'n surten a la vida, vull dir, que la viuen des del passotisme, des de la manca d'interès per ajudar els altres ... que tenen una mirada un pèl agria, o massa acomodada a la moda del moment ...,

però no seguim per aquest camí, perquè no ens portarà enlloc. Parlàvem del que suposadament necessitaria un jove per a construir la seva vida de manera feliç, i hem parlat de l'esperança! Esperança no és entusiasme, o no tant sols. Tampoc esperança és tenir les coses clares del tot. Esperança és una actitud constant, un estil de viure, una manera d'entendre la vida des de la confiança agraïda al saber del cert, que estem en mans de Déu, en mans d'Aquell que ens estima i vol, sense cap mena de dubte el millor per a nosaltres. Per dir-ho d'una manera poètica, és saber navegar la pròpia embarcació, la teva vida, sabent que els vents i les onades de la mar, les circumstàncies del món, juguen al teu favor, encara que no t'ho pensis. És confiar de manera senzilla, fins i tot en el més gran dels temporals, que a poc a poc arribaràs a port. És voler aprendre de la vida, de les relacions, dels esdeveniments que ens toca de viure.

No vagis als llibres a cercar l'esperança, però aprèn a llegir la teva vida amb uns ulls sempre nous i plens de confiança. No et pensis que les properes estadístiques que et cauran a les mans, les que siguin, et parlaran de l'índex d'esperança dels qui t'envolten, atreveix-te a cercar, però, la vida que hi ha en el cor dels qui t'envolten. No pateixis si els "amargats de la vida", que es mouen pel teu entorn, et diuen un cop i un altre que això de l'esperança és una cosa ridícula i poc efectiva en aquesta vida, voldrà dir que potser estàs en el bon camí: segueix endavant. No siguis d'aquells que per falta de cobertura o d'enllaç a la xarxa llença la tovallola i pensa que el món es gira en contra, pensa que abans es vivia amb moltes menys coses, i que les dificultats són sempre una bona oportunitat per créixer en l'esperança, alegra't davant la dificultat, si us plau! Encara més, combat el desànim que pugui trobar-se en tu, o en els que tens més a prop, amb una mica de serenitat, sigues dels qui pensen que les coses poden anar millor, molt millor, per què no?

Són molts els qui lluiten dia rere dia per tirar endavant a la vida. Tu estàs millor que molts. La joventut és aquella franja d'edat, ja ho hem dit, rica d'experiències i amistats, que marquen el futur. Només cal saber a llegir la vida, anima't! Les errades són

ben normals, “ningú neix ensenyat”, diuen els més grans. Doncs, bé, relativitza els errors i pensa en seguir endavant en la vida, i no de qualsevol manera, sinó amb esperança. Els dubtes ... acull-los en teu cor, com feia Maria, la mare de Jesús, són propis de tota persona humana, ara bé, comparteix-los i pensa en la resposta, potser és davant teu i encara no t’has adonat.

Jesús va parlar de l’esperança amb la seva pròpia vida. Fixa’t per un moment: sabent el que l’esperava al final de la seva vida, no va deixar de fer el que havia de fer, ni dir el que havia de dir, no va deixar d’estimar en cap moment: això és esperança!

Ara arribem al rovell de l’ou. L’esperança s’aprèn estimant, amb gratuïtat, sense possessions, sense paternalismes, sense estratègies, amb llibertat. De la joventut de Jesús en sabem poques coses, però les podem imaginar. De ben segur que a Natzaret, treballant al costat del seu pare Josep, va aprendre bé l’ofici de fuster, va saber estar al seu lloc, va aprendre a pregar amb senzillesa, a mirar la lluna i les estrelles enamorat de la vida i de Déu, el creador de l’univers, va emocionar-se en veure sortir el sol, com quan tu ho deus haver fet en alguna ocasió. En definitiva, va construir el seu futur en l’esperança d’un nou demà, d’un món nou, on regnés, només i per sempre l’Amor de Déu.

JM.J 2011 dialoguem.

- 1** Repassa breument els moments més significatius de la teva vida. Què t'ha ajudat a créixer? Qui t'ha ajudat a créixer? Dóna gràcies.
- 2** Situa't davant la teva pròpia vida: és dels qui hi veu possibilitats, reptes? O dificultats? Per què?
- 3** Ves més enllà: l'esperança parteix del realisme, del present, del teu present. Altrament l'esperança es converteix en una tortura, vull dir, que queda sense fonament. Amb realisme, fas el que hauries de fer avui, per construir la teva vida de demà? El criteri de "l'Amor als altres" hi és present?
- 4** Un escriptor francès, Charles Péguy, deia en un dels seus escrits que l'esperança era la virtut més potent que Déu havia confiat a l'home, però la identificava amb una nena petita. Creus que la fidelitat als petits compromisos de cada dia (la pregària, el bon humor, la senzillesa ...) alimenten l'esperança? Quina és la teva experiència?
- 5** Diu el Catecisme de l'Església Catòlica (nº1820), que *"l'esperança cristiana es desplega des del principi de la predicació de Jesús amb l'anunci de les Benaurances"*. Les benaurances ens criden a l'esperança del Regne, amb quina et sents més identificat avui? Què fas per cuidar l'esperança?

La vida està plena d'històries. Hi ha històries plenes de paraules, de silencis, d'anècdotes, amb tombants sorprenents, amb referències i records especials ... és apassionant poder explicar la pròpia vida amb paraules, te n'havies adonat?

Vet aquí, que Déu, també ha utilitzat un llenguatge comprensible per a nosaltres. Ha volgut fer-se entendre. Ha utilitzat paraules humanes, i per això ens ha enviat Jesús, el seu Fill, la "Paraula", que ens ha mostrat el rostre de Déu, ens ha parlat de com i quant ens estima el Qui l'ha enviat. Jesús no ha volgut complicar-nos l'existència, tot el contrari ha volgut fer-la comprensible, amb paraules planeres: *"tot allò que féu a un d'aquests petits a mi m'ho feu", "qui vulgui ser el més important entre vosaltres, que es posi a servir", "vols ser feliç? Ven tot el que tens i vine amb mi" ...*

Tots sabem que de vegades recordem coses molt parcials de Jesús, però també sabem que hauríem de llegir més la Paraula de Déu per conèixer més i millor Jesús. No és pesat llegir, és entretingut. Cal paciència. Llegeix la Paraula de Déu cada dia, deixa que arribi al fons del teu cor, i veuràs com la teva pregària és més rica, ho has provat? Amb la lectura assídua de la Bíblia et coneixeràs més, sabràs Qui tens de veritat al teu costat, recordaràs sempre que Déu t'ha estimat en el seu Fill, fins al final, i sabràs què vol Déu de tu.

Potser em diràs: "-hi ha fragments difícilíssims d'entendre, o de relacionar amb la meua vida". Alguna part de raó tindràs, no te la vull treure. Però vull que sàpigues que cal una mica d'entrenament, com també cal saber qui ha escrit la Paraula de

Déu? Quan l'ha escrit? Quina era la seva intenció? I qui hi ha, en definitiva, darrera de les escriptures.

Anem a pams. Primer de tot, la Paraula de Déu, la Bíblia, és la gran història d'Amor de Déu amb els homes. Tu ja saps com n'és de difícil de parlar de l'Amor, del de veritat no d'aquell de pa sucat amb oli, aquell Amor que és entrega, passió, sacrifici, servei, fidelitat, senzillesa, alegria, aquell Amor que comença per un mateix, però que de fet s'adreça als altres, desitjant el millor per ells, perquè és aleshores que la paraula Amor té sentit i és ben viva, ben real, ben autèntica.

En fi. Expressar en poques paraules o amb les paraules més exactes aquesta història d'Amor no sempre és fàcil. Sobretot perquè qui escriu és algú com tu i com jo, algú de carn i ossos, amb límits, però això sí, mogut per una força gran, l'Esperit Sant, que li permet reconèixer el pas de Déu per la vida dels homes, i sentir-se inspirat a transmetre una experiència de trobada amb Déu.

Em preguntaràs encara, “-però, i els miracles de Jesús que tenen a veure amb una història d'Amor, o amb la meua vida?” La és bona, admetem-ho. La resposta podrà ser tant senzilla i complexa com la vida mateixa. És important saber que el text bíblic és un text de fe, escrit des de la fe i no pas des dels descobriments històrics, científics, biològics ... per posar un exemple. La realitat que ens envolta és més que ciència, més que matèria, més que el que jo puc entendre només amb la sola raó. La fe hi té un paper important, més si la Paraula de Déu és, com et dic, una història d'Amor.

Amb això arribo a una qüestió fonamental que et permetrà entendre molts passatges de l'Antic i del Nou Testament. La clau que ajuda a entendre i interioritzar aquesta experiència de trobada és, ni més ni menys, el Crist que ve per trobar-se amb tu. Sí! Al darrera de cada fragment hi trobaràs el Crist ressuscitat.

"-I de tot el que llegim, després què?" Molt bona pregunta. Primer de tot estimat jove, cal honestedat personal, és a dir,

sóc jo mateix que m'he de situar dins del text que he llegit, o escoltat, i entendre'l i respondre al que em demana des de mi mateix. La Paraula de Déu no és només una recol·lecció de fets passats, és actual. Em parla a mi, i avui. En segon lloc cal fer aquest interessant exercici, en el dia a dia: concretar en el meu dia a dia les opcions i els criteris de Jesús, que em convida a seguir-lo i a ser testimoni de la seva Pasqua.

Encara un pas més. Important. En aquest camí de lectura, i vivència de la Paraula de Déu, no estem sols. Vull dir que són molts els qui pregunten amb aquest text cada dia, no et sembla meravellós? Són molts els cristians i cristianes que ens han passat el testimoni d'una Paraula de Déu encarnada. Els sants han estat els qui, més enllà dels seus pecats i de les seves imperfeccions, han intentat de viure plenament allò que llegien.

No tinguis mandra a viure allò que trobes en l'evangeli. Avui més que mai, els cristians de totes les edats, hem de donar un testimoni coherent i valent de l'evangeli. No és lletra morta, és, repeteixo, paraula d'Amor per a tothom. No et sembla que si tu vius el teu seguiment de Crist, unit a Ell sobretot escoltant-lo i observant-lo en els evangelis, molts altres, creients i no creients, també llegiran la Bíblia en tu? Em diràs que m'emociono un pèl massa, i que ningú avui viu l'evangeli de manera radical, n'estàs segur? Em sembla que de vegades fem judicis massa ràpids. Mira, ja acabo, una de les grans riqueses de la creació és que Déu ens ha creat diferents. I això permet que cada home i dona, llegint i preguntant amb el mateix text de l'evangeli, mostra d'una manera única el rostre de Crist amb la seva vida. Increïble. De la diferència se'n diu: enriquiment. I del compartir: fer camí. Accepta-ho i dóna gràcies.

JM.J 2011 dialoguem.

- 1** Sigues sincer. Busques una estona al dia per escoltar i llegir la Paraula de Déu? Per què? Com et va?
- 2** Recordar no és una manera també d'estimar. Fes aquest petit exercici: quants fragments de la Bíblia recordes? Fins i tot, quantes paraules precises tens presents ara mateix?
- 3** Una bona comprensió d'un text es té quan se n'ha fet experiència, prèvia o posterior. Hi ha alguna experiència de la teva vida que vegis que es pot relacionar amb la Paraula de Déu?
- 4** Has provat mai de llegir un text de l'evangeli i compartir-lo amb el teu grup de pregària, de parròquia, de l'esplai, del cau? Fes-ho.
- 5** El Catecisme de l'Església catòlica (nº2654), recordant un monjo cartoixà diu: *"cerqueu llegint i trobareu meditant; truqueu pregant i trobareu obert contemplant"*. Si la pregària no va unida a la Paraula de Déu, tot es converteix en un monòleg. Pregues amb la Paraula de Déu? com et va?

L'esdeveniment més significatiu per l'Església a les darreries del segle XX, fou el Concili Vaticà II (1962-1965). És una dada històrica significativa, ja que nosaltres em som hereus. No podem entendre què és l'Església, ni qui la forma, ni quina és la seva missió, per exemple, si no és des dels textos del Vaticà II.

Dit això, com a punt de partida. Entendràs de manera clara i ràpida, que avui, com sempre, ser cristià o cristiana vol dir no anar sol per la vida. Un no pot ser cristià allunyat de l'Església, de la comunitat, del grup, de la família dels amics de Jesús. Recorda: sols no anem enlloc, junts ... fem camí.

Tots necessitem de grups i punts de referència en la vida. Els cristians més, doncs no som d'aquells que vivim la fe de manera solitària, ni heroica, ni ingènua. Som dels qui fem camí amb els altres, amb aquells que Jesús ha cridat a una vida nova. És curiós, i significatiu, que l'Església, com a misteri de la presència de Déu, aplega molts més homes i dones, de races, llengües i cultures diferents que cap altre grup humà. I aquí està una de les raons de la grandesa de l'Església: no és cap construcció humana, és de Déu. El misteri de Déu, a través de Jesús, i de la força de l'Esperit Sant, ha fet que allò del "*estimeu-vos els uns als altres com jous he estimat*", s'anés realitzant i concretant en la vida de les persones, en els seus grups, en les seves famílies.

L'Església no és cap invent humà, però està feta d'homes i dones, com tu i com jo. És així, aquest és el seu misteri: alhora divina i alhora humana. No entendre això és font de complicacions. I per recordar, celebrar, manifestar i proposar aquesta presència de Déu, l'Església celebra l'Eucaristia, memòria viva de la Pasqua de Jesús. Sí! L'Eucaristia és el moment de la trobada dels germans, de tots, amb el Senyor ressuscitat, el Fill de Déu, enviat pel Pare, que ens dóna el seu Esperit Sant, per continuar vivint aquest misteri d'Amor i servei, dels uns vers els altres, sense distincions, i de manera especial amb els més pobres!

Com et dic, doncs, l'Església és misteri de la presència de Déu, i el projecte de Déu de construir la fraternitat universal, tots els homes units entre ells i units en Déu. Però tu em diràs, i per què és a vegades tan imperfecta? Ja t'he dit que els homes som els qui la formem, tal com som, però també has de recordar i saber, que molts altres abans que tu s'han fet aquesta pregunta, i han donat la seva vida perquè l'Església sigui més autèntica, més verídica, aquests són els sants.

Els sants han renovat l'Església, tal com tu te l'has imaginat més d'un cop. Ells han marcat el camí de la renovació eclesial. I ho han fet perquè ells estaven profundament renovats, estaven en contacte amb la veritable novetat: la presència de Déu en el món. Els sants són els qui han entès de debò que per ser feliços i trobar-se amb Déu no podien prescindir de l'Església, no podien viure la seva relació amb Déu sense l'Eucaristia, sense la pregària, no creien que l'Església era un grup piramidal ...

Vet aquí on voldria oferir-te una petita llum, si puc. L'Església no és una estructura piramidal, pel Baptisme tots som fills i filles de Déu, ni més ni menys que cap altre batejat, i això des del primer a l'últim. Ara bé, no tots els batejats desenvolupen la mateixa tasca. Tot grup humà necessita una organització, una estructura, d'una altra manera això seria un guirigall, no creus? Et parlo ara, en concret, dels bisbes, i en especial del papa. De fet el papa, representant màxim dels cristians, i alhora servidor de tots, és qui té la missió de recordar-nos el que és realment important, no creus que algú ha de fer-ho? I què és important? Vet aquí, entre moltes coses: que la caritat i el servei als germans més necessitats no són unes paraules més del nostre vocabulari, sinó realitats que s'han de cultivar cada dia amb sinceritat, des del fons del nostre cor, que la Vida és un do que Déu ens ha donat i cal estimar-lo, que l'Església ha de ser una autèntica escola de pregària i no un lloc per les aparences ni per les ideologies, que Déu ens ve a cercar en cada moment i per això cal estar units en l'Amor i la fe.

JM.J.2011 dialoguem.

- 1** Creus que la soledat és una opció pròpia dels amics de Jesús? Coneixes de cristians que estan sols? T'hi has acostat?
- 2** Quin és, o quins són, els grups de referència per a tu? T'acostes a la teva parròquia? Com? Quan? on vius l'Eucaristia?
- 3** Coneixes a fons la vida d'algun sant? Has llegit alguna biografia d'un sant relativament recent? Què has après, què t'ha suggerit?
- 4** Potser algun cop, o més d'un cop has vist el teu bisbe a la teva parròquia, i has tingut poc temps per parlar amb ell, o no has sabut com fer-ho. Per què no li escrius, juntament amb el teu grup una carta? per què no convidar-lo un dia al grup? per què no pregar amb ell, amb serenor i tranquil·litat?
- 5** En referència al papa, que és el bisbe de Roma, i no un superbisbe com algú potser creuria, et convido a fer el següent exercici. Per la jornada de la Pau o de la joventut, adreça un breu escrit a tot el món, per què no fas una recerca per internet d'aquests discursos i distribuint-los entre els membres del teu grup en comenteu algun? Ho has fet mai?

La dada de la mort de Jesús a la creu és irrefutable. La creu és el penúltim capítol de la vida de Jesús, l'últim és la seva Resurrecció. No és pas un moment agradable, ni per Jesús, ni pels seus familiars, ni pels seus amics ... tot sembla esgotar-se en un silenci profund, en una foscor sense fi. Tot el que havia predicat, tot el que havia ensenyat, tot, absolutament tot, sembla que se'n va norris.

Qualsevol mort ens deixa fora de combat, més encara quan és la d'algú conegut amb el qui has compartit un tros del camí de la vida. Tristesa, soledat, enyorança, por, incertesa ... són sentiments ben normals, que a vegades es barregen amb els bons records dels moments compartits, una passejada, una xerrada, una abraçada ...

Cal molta humilitat per acceptar amb serenitat el darrer tram de la vida, vingui quan vingui, i de la manera que vingui. Més encara, cal ser conscients que el que ens fa realment créixer i madurar com a persones, és el fet d'afrontar amb serenitat tots els moments de la nostra vida. Ni mai som prou humils, ni mai estem prou serens. Aprenuem, un cop més de Jesús, el Mestre i l'Amic, a viure amb sentit el silenci del no-sentit, la mort.

T'he parlat de la necessitat de la humilitat. Això trasllada-ho a tots els camps de la vida: el personal, el familiar, l'afectiu, l'intel·lectual, el laboral, el social .. també el físic. El nostre cos és limitat, i va vivint el seu procés lògic de

creixement, de desenvolupament, però també el de la finitud, el de la malaltia, el sofriment, la impossibilitat. A poc a poc els nostres cossos van esgotant-se, és llei de vida, diuen, i és cert. Ser-ne conscients no ens fa més forts, ni molt menys, ens ajuda a ser més agraïts amb el present, amb qui som i amb com som. Aquesta consciència del propi límit (i poques vegades, quan som joves pensem en els límits), ens hauria de permetre de saber valorar les grans capacitats i els molts talents que posseïm per viure una vida feliç, i fer més feliç la vida als qui ens envolten. Saber que som limitats, no vol dir pas ara que hem de viure amb la por al cos, ni molt menys, simplement ser-ne conscients, ni més ni menys. La humilitat és digna de ser viscuda, la por mai! Encara que, humilment hem de reconèixer, que a vegades vivim la por, doncs és una realitat ben humana.

Amb això vull dir-te que mai estem prou preparats per afrontar la mort. No sabem què dir, i menys quan es tracta de la mort d'algú més jove que jo. I és aquí on apareix algun dels interrogants més profunds, per què la mort? Quin sentit viure? Mira, aquesta pregunta se l'ha fet un munt de gent, des de tots els racons del planeta i des de totes les perspectives que puguis imaginar, i després de tu, encara l'home se la continuarà plantejant. T'ofereixo alguna pista per respondre't, no meva, sinó de Jesús mateix.

Jesús ens convida a viure la mort amb sentit, vivint la vida amb sentit. És ben lògic. Mira, Jesús viu la mort, la pateix, però, més important encara, Jesús viu la vida amb valentia, sense embuts, estimant tothom fins al final, donant-ho tot pels altres, fins i tot pels enemics. Jesús no deixa passar cap oportunitat per estimar, Ell gasta la seva vida estimant, i ens convida a fer el mateix, perquè l'Amor dóna sentit i ens fa saber qui som.

Jesús intenta preparar els seus amics per a tal esdeveniment final, però ells ni se'l creuen, ni el volen sentir parlar d'aquestes coses. Tampoc Jesús ho va tenir fàcil per parlar de la mort, però Ell ens ensenya que parlar-ne és humà.

Tot el que viu Jesús també ho viurem nosaltres, i vet aquí, que la creu, el sofriment, l'abandó, la soledat, la tristesa ... arriba a la vida del Mestre. Jesús no renuncia al seu estil, no llença la tovallola, no es deixa endur ni per la fredor, ni pel dramatisme, confia un cop més en Déu, el Pare. Jesús expressa solidaritat amb les morts injustes de tots els temps, amb els sofriments de tots els innocents del nostre món, manifesta proximitat total vers els més deseparats, vers aquells que senten amb desesperació la ferida de la soledat, de l'amargor, de l'oblit. La salvació de Déu, en Jesús dalt la creu, arriba a tots els homes, i a totes les profunditats humanes.

I aquest estil de Jesús s'expressa en la reconciliació vers tots els homes, *"Pare, perdona'ls"*; en la confiança en Déu, *"a les teves mans encomano el meu esperit"*; i en l'esperança d'una vida nova fins i tot pels més rebutjables, *"tu avui seràs amb mi al paradís"*.

Quina mort la de Jesús: perdó, confiança i esperança es fonen de manera increïble. Just el contrari del que en molts moments pensem: la creu que era signe de debilitat, per als cristians ara és força, signe d'Amor encara més rotund, inici sempre d'una vida nova, perquè qui estima, encara que mori, viurà, i viurà per sempre.

JM, 2011 dialoguem.

1 Molts homes i dones, porten una creu penjada al coll, alguns altres la porten a la butxaca, amagada, per les raons que siguin. Què significa per tu portar una creu? En què et fa pensar? Què et motiva a viure? Per què portar-la?

2 Rellegeix el relat de la passió, mort i resurrecció de Jesús, per exemple el de Joan (Jn 18-20). Fixa't en les respostes i les actituds de vida de Jesús. Què et diuen personalment?

3 Fes una llista dels teus límits, situa't davant la creu i ofereix-los a Jesús. Repeteix dins teu alguna de les paraules de Jesús que recordis. Prega en silenci. Obre el teu cor, i demana-li que et faci fort per créixer en l'Amor.

4 Tard o d'hora, algun cop ens ha tocat viure de prop alguna mort. Has pensat en el valor de la pròpia vida? N'has parlat amb els del teu grup? Amb l'animador? Et proposo que vagis a fer una visita a algun malalt, algun avi, algú que sàpigues que està sol. No cal fer grans coses. Visita'l. Després comparteix l'experiència amb el teu grup.

5 Fixar-se en la creu, vol dir fixar-se en la vida. Acostem-nos al misteri de l'Amor. Jesús dalt la creu encara estima, i ho fa perdonant als seus botxins. Creus que podries fer-ho tu? El sagrament del perdó és força per tornar a seguir el camí de la vida. No importa els cops que has caigut, sinó els cops que t'has tornat a aixecar, per què no reps el sagrament del perdó, i deixes, que misteriosament, Jesús t'ajudi a portar la teva creu?